Над ставком широководим,
Посеред очеретів,
Там комар, славетний лицар,
Під листом зеленим жив.

Грав у сурму голосную
І до бою викликав,
І в людей, і у звірини
Крові безліч випивав.

І його ніхто на світі
Ще й разу не подолів:
Наш комар уславився гучно
Серед мух і комарів.

Всі казали, що від нього
Світ ще дужчого не знав,
Сам комар тому повірив,
Сам щодня про те казав.

Довго б наш комар щасливо
У великій славі жив,
Якби він не чув про лева,
Що царем був у звірів.

Прилетіла муха жвава
І казала, що вона
Лева бачила і сили
В світі більшої не зна.

Запеклося коло серця,
Защеміло в комара,
І ніяк забуть не може
Він звірячого царя.

Мучить думка та проклята,
Що від нього дужчий є,
І у серці комаревім
Гордість лютая встає.

Ось випростує він крила,
Знявсь і лісом вже летить,
Аж туди, де лев могутній
Пообідавши лежить.

В сурму голосно ударив:
"Гей ти, леве, уставай!
Будем битися, аж поки
З нас комусь та прийде край.

Бо на цій землі широкій
Місця двом немає нам —
Хочу слави я придбати
І собі, і комарам!"

Ту ж хвилину вже кусає
Лева в ніс швидкий комар,
І відразу, ревонувши,
Скочив тут звірячий цар.

І запекла закипіла
В них баталія в ту мить:
В щоки, в ніс комар кусає,
Налітає і дзижчить.

Лев лютує! Ще ніколи
Так ніхто не дошкуляв!
Одбивавшися, всю морду
Вже він кігтями подрав.

Кров дзюрчить у лева з морди,
Зовсім збувся сили він,
Але поки ще держиться,
Б'ється кільки ще хвилин.

Та комар усе лютіше
Налітає, не вгава,
І царева похилилась
На дернину голова.

Закривавлений, безсилий
Впав на землю дужий цар,
І, зрадівши невимовно,
Задзижчав тоді комар:

"Той у світі є найдужчий,
Хто найдужчого здолів,
Світлом слави осіяний
Я вернусь до комарів!"

Він летить — великий лицар,
Ліс потроху вже минав...
А павук давно між листям
Павутиння хитро ткав.

І комар у хитрі сіті
Там заплутавсь і повис,
Скрики жалібні відразу
Тут почув зелений ліс:

"Так з великими буває!
Нащо ж, доле, ти така?
Подолати зміг я лева,
Гину я од павука!"

Так загинув лицар славний,
І павук його ізз'їв,
І про нього всі забули
Серед мух і комарів.